

Mistrovské příběhy vol. 3

Český taneční sport má ta sebou třetí národní šampionát roku 2019. Konal se po devíti letech v Roudnici nad Labem a s výjimkou jediné věkové kategorie se Mistry České republiky v kombinaci 10 tanců stali svěřenci tanečního klubu Dvectis DSP Kometa Brno.

Přestože se mistrovství neslo v poklidnějším duchu, přineslo i toto několik emotivních momentů.

Příběh první: Hattrick man

Při pohledu na výsledky tanečnicků vyrůstajících ve stejné generaci jako **Jakub Brück** to svádí ke konstatování, že mají pech... Někdy to vypadá až tak, že „ten kluk“ je k neporažení; a přitom je tak v pohodě.

Svůj první mistrovský hattrick (titul ve standardních tancích, tancích latinskoamerických i v kombinaci 10 tanců) zaznamenal Jakub v kategorii Junioři I v roce 2014 s Kateřinou Čertekovou. V roce 2016 získali s Katkou druhý mistrovský hattrick, a to už v kategorii Junioři II. Po dalších dvou letech, v roce 2018, získal mistrovský titul ve všech třech disciplínách s Annou Riebauerovou a hned v roce 2019 titul obhájil, tentokrát s Marinou Makarenko.

Vypadáš na soutěžích tak klidně. Býváš vůbec někdy nervózní?

Většinou ta nervozita je vždycky před soutěží, ale na soutěži už se soustředím na tancování, takže na nervozitu není čas.

Věnuješ se ještě taekwondu? Jak se ti to kombinuje s tancem?

Do taekwonda si občas zajdu zatreénovat, ale už to není jako dřív, protože hodně cestuju do Ruska, kde teď hodně trénujeme.

I v taekwondu jsem nějaké ty úspěchy také dosáhnul. Sice jsem nikdy nezávodil na žádném mezinárodním šampionátu, ale jsem 14x mistr ČR, jsem nejúspěšnější žák MČR 2014 a nejúspěšnější žák SCM 2014 (pozn. redakce – získal nejvíc zlatých medaili ze všech).

Kariéru taekwonda jsem završil získáním černého pasu – tedy 1. danu.

Využiješ některé věci z tance v taekwondu nebo víc z taekwonda v tanci?

Abych pravdu řekl, nikdy jsem nečekal, že by mi taekwondo mohlo tak moc pomoci při tancování a naopak...

V čem tkví kouzlo úspěchu? Prozradíš?

Kouzlo úspěchu? Nooo, musíte mít štěstí, musíte mít kolem sebe ty správné lidi, kteří ve vás věří a podpoří vás, mít dobré trenéry, kteří vám rozumí a ví, co je pro vás nejlepší. No a na konec na to mít hlavu.

Jste s Marinou jen pár měsíců a sbíráte jeden úspěch za druhým. Kam cílíte? Jaké jsou vaše nejbližší plány?

Ano, jsme s Marinou sice jen pár měsíců, ale sdílíme spolu ambice. Chtěli bychom tento rok zaútočit na příčky nejvyšší, zejména na světových a evropských šampionátech...

Tak přejeme hodně štěstí.

Příběh druhý: derniéra na rodné scéně

Sám osud tomu asi chtěl, že **Petr Odstrčil** zahájil ve funkci prezidenta ČSTS své poslední Mistrovství ČR ve městě, kde se před sedmdesáti lety narodil – v Roudnici nad Labem.

Petr Odstrčil se vrátil do vrcholné funkce v ČSTS v krizové situaci v roce 2017, kdy hrozil totální rozkol naší organizace. Byl v tu chvíli jedinou možnou volbou. Před tím působil ve vrcholné funkci prezidenta ČSTS po dlouhých 16 let. Musím říct, že neznám výraznější osobnost v oblasti tanečního sportu, která by měla takové diplomatické a řídicí schopnosti a přicházela s konstruktivními a novými návrhy na pozitivní posun nejen českého tanečního sportu, ale tanečního sportu i na mezinárodní úrovni.

I Petra jsem zeptal na pár věcí.

Byl to váš poslední „mistrák“ ve funkci prezidenta – s jakými pocity jste to prožíval? Myslel jste na to vůbec?

Pocity jsem měl samozřejmě nostalgické. Uvědomoval jsem si to celý den. Když jsem neporotoval, tak jsem si prakticky přemítal vzpomínky, kterých se mi hlavou honil nespočet. Zvláště v Roudnici... Kde halou prošly velké povodně; jak nás to tenkrát ovlivnilo, vzpomínal jsem na své kolegy a kamarády. U funkcionářské derniéry byli v sobotu v Roudnici nad Labem i místní členové mé rodiny. Ano, bylo to „jiné“...

Co byl pro vás nejsilnější okamžik? Medailová dekorace vnuků? Nebo něco jiného?

Přesně to jsem si vybavil... Když jsem dekoroval dopoledne vnuka Jonáše a večer Davida, vzpomněl jsem si, jak jsem na jednom mistrovství dekoroval na jednom pódiu syna Martina a dceru Kamilu. Na pravnučky si už ve funkci čekat netroufám, tak odcházím za dalšími výzvami. (smích)

Po čem se vám bude nejmíc stýskat ve „funkcionářském“ důchodu?

Bude se mi nejmíc stýskat asi po tom ruchu a po spolupracovnících. Za tu dlouhou činovníckou kariéru jsem se setkal se spoustou významných osobností tanečního světa, s nimiž jsem navázal někdy až přátelské vztahy.

Bude se mi stýskat po Pavlu Dorokhovovi, od kterého jsem přebíral nejvyšší ruské taneční vyznamenání „Exercise“, bude se mi stýskat Carlosovi Freitagovi a celém osazenstvu sekretariátu WDSF ve Španělsku.

Já to jako odchod do důchodu rozhodně neberu. Z taneční scény jen tak nezmizím. Tanci se věnuje celá má rodina a já se jejím prostřednictvím budu určitě okolo tanečních parketů dále pohybovat. Beru to jako uzavření

jedné etapy, ale už mám před sebou další výzvy a téměř přesně vím, co budu dělat. Budu psát knížky, spolupracovat s fakultou sportovních studií na dalších projektech... Beru to jako nástup na novou dráhu, nepřipouštím si žádný sentiment, ale přemýšlím, co můžu ještě pro tanec udělat...

Děkujeme za všechno a přejeme hodně zdraví a sil

Text: Petr Barnat

Foto: Libor Makrlík

